

Kakor blisek prilomasti pomór (kuga) ter s smijočim se obrazom užé iz daleč kričí: „Jaz sem tisti, ki veselje človeškega življenja naglo umori ter še celó ljubezni drago podoba v morilca izpremení. Ud za udom trgam iz mirne družine ter v malo urah pomorim na tisoče ljudi. Meni tedaj ide prva čast in plačilo!“

S suhimi nogami in potrtimi kostmi pristopi tudi protín pred svojo vladarico, ter se na vsa usta hvali, rekoč: „Kadar jaz oholega človeka v pest dobôdem, hitro ga ponižam. Da-si je poprej hodil po veselicah, plesih, in drugih zabavah, v mojih rokah se ne gane; lepo mirno leží v postelji ter je noče in ne more zapustiti. Zlezem mu v kosti in ude, vijem ga in sučem, da se mi skoraj smili ubogo človeče; a zdravniku se v pest smejem!“

Tako so poredoma pristopili vsi služabniki k svojej vladarici smrti, in vsak jej je posamez razkladal svoje moči in ravnanje v kraljestvu pogube človeškega življenja. Ti grozoviti popisi trpljenja in pogube še celó neusmiljeno smrt predelajo takó, da se čudi tacemu neusmiljenemu ravnanju. Dolgo premišlja, kateri njenih služabnikov zasluži prvo mesto in obljubljeno plačilo. Tihota nastane; nič družega se ne sliši, nego klepetanje mrzličnih zôb, in škripanje mrtvoudnega protina.

A bilo jih je še premalo. Naposled priskače neka predrzna in vesela oseba, ne vem, ali v francoskej ali turškej obleki, ter zakričí: „Je-li me ne poznate, ker me tako čudno gledate? Mar mislite, da ne spadam k vam? Brez mene bi nobeden ne znal gomil odpirati in kosti požirati. Jaz sedim zmirom v sredini najlepših in najprijétnejših veselíc; v sredi veselih godcev, pijancev, mladeničev in deklet, katere morim, da je veselje. Tako dolgo jih dražim, da jim denem uzdo na glavo in potem še le napadem lehkôživca, katerega sem s svojo hinavščino zapeljala. Vam vsem, kolikor vas je tukaj, odpiram vrata in vam kažem pot k pokončevanju človeškega življenja. Seme vam trosim in kažem cele druhali ljudi, da jih sečete in spravljate s tega sveta. Gotovo tedaj zaslužim prvo mesto, ker jaz sem jedina, ki lehkôživca pri pijači, mehkužnosti, podlosti, a nedolžno deklico pri plesu in —

„Dosti, dosti!“ zavpije smrt. „Tebi, nezmernost, bodi čast in obilo plačilo! Ti zaslužiš, da si prva za menoj, kakor si prva v svojej delavnosti pri mladenčih in dekletih, pri mladih in še celó prva pri starih onemoglih ljudéh. Tebi odslej dajem v plačilo vso Ameriko, Afriko, Azijo, Evropo, in vse kraje svetá, kder koli prebivajo ljudjé.

J. Ž.

Zvončku.

Beli moj zvonček!

Iz otajanih je tal izvabil zgodaj

Te pomládni „solnček“. —

Pervi znanitelj

Si pomládí vlažne, in prirode žive

Prvi si buditelj.

Zvonček obudi

Tudi moje tužno srce, da pomlád bo

V mojem srci tudi!

So. P . . . ar.